

„Заробенъ бѣхъ, измъченъ бѣхъ,
Страдахъ въ неволя,
Ала съвсемъ убитъ не бѣхъ,—
Имахъ своя воля.
Па оставихъ България,
По свѣтътъ се скитамъ,
За да стана Еремия,
Свободно да викамъ:
Свобода, свобода!“ . . .

Може би нѣкои книжници ще го назоватъ авантюристъ, както нарекоха Ботйова; но той си остана народенъ борецъ и мислителъ.

*

И тъй, Раковски трѣбва да се цени не толкова като поетъ и ученъ въ строга смисълъ на думата, а

първо, като революционеръ, който се яви на това страшно и славно „пѣприще“ на неравната борба и взе страната на роба — на „бедния народъ“ — съ развѣта хоржгва: „Свобода или смъртъ“;

второ, като пръвъ инициаторъ и пропагандаторъ на идеята за балканска федерация — възъ основа на добре разбрани взаимни ин-